

Verifikace pracovního dokumentu pro kontinentální fázi

Přípravný dokument dává panorama pohledů na církve. V první řadě je třeba ocenit zájem o živé společenství s Kristem a jeho bratřími a sestrami, které se projevuje jako potřeba aktivně žitého křesťanství i kvalitních mezilidských vztahů. Tato jedinečná sonda do aktuálního života církve vzbuzuje nemalé naděje, na které je třeba konkrétně odpovědět. Nastoluje nové principy a pochody v církvi, které možná nemáme zatím zcela zažité (např. dotazování se celého společenství církve), ale které jsou logickým vyústěním obnovy zahájené 2. vatikánským koncilem a projevem živé Tradice. Základním postojem se stává naslouchání Duchu Svatému a umění rozlišování, které se nebojí jít za hranice vytyčené historickou zkušeností, ale dokáže ve světle víry interpretovat a proměňovat současnost a budoucnost. K odpovědím na položené otázky lze uvést toto:

Co z dokumentu ve vaší církvi rezonuje? /Co je pro ni nové?

Nelze si nevíšimnout touhy a potřeby po prožívání společenství, které je schopno obejmout i ty, kdo se sami cítí na okraji, a to s pochopením, bez moralizování a odsouzení. Identita církve nesmí být postavena na mentalitě "lepší kasty", ale má být stanem poutníků. Objevování nových cest má mít svou konkretizaci i v reflexi nad posláním žen v církvi, přičemž by se tato oblast neměla omezit na hledání způsobu doplnění struktur vykazujících deficit, ale musí poctivě vycházet z teologie křtu a obecného kněžství. Přitom není nutné omezovat se na stávající model řízení církve, ale jde o nový pohled, který integruje mužský i ženský přístup a jejich charismata.

V dokumentu se objevila i témata, která na naší národní rovině zvlášť výrazně pojednávána nebyla, ale jsou významná i pro nás: např. ekologie a klimatická konverze.

Jaké obavy a problémy z něj plynou? Co by se mělo následně řešit?

Jako prvním zdroj napětí při pokračování synodálního procesu se ukazuje **strach v různých formách**. Ze strany některých se jedná o obavu, že přílišná inkluze a "otevřenost stanu" způsobí chaos, demokratizaci, relativizaci hodnot a připraví církve o její vlastní charakter a ideály. Jiní vyjadřují strach svobodně vyjádřit svůj pohled z obavy z možných negativních dopadů, přičemž ze stejných důvodů mají jiní obavu naslouchat. Druhým výrazným zdrojem pnutí je hluboká **brázda mentalit** (ti, kteří jsou zcela spokojeni se stávajícím stavem vs. ti, kteří považují změny v církvi za otázku přežití), jejíž překonání bude vyžadovat úsilí a otevřenost z obou stran. S tím souvisí i fakt, že ne všechna očekávání mohou být naplněna ihned. Třetí výzvou je **schopnost konstruktivně pracovat se synodními výstupy jako způsobem zpětné vazby**, která je projevem zájmu o spolupráci a příležitosti k růstu, nikoliv útokem na identitu či autoritu.

Které odpovědi na otázku 1 a 2, je třeba zvážit a projednat na kontinentální rovině a následně na plénu synody?

Je třeba znovu promyslet **teologii obecného kněžství** a jeho primát nad kněžstvím služebním i s přihlédnutím na roli ženy ve společnosti a v církvi. Je nutné zbavit hierarchické pojetí církve představy o stupních a nadřízenosti či podřízenosti členů a vrátit mu původní charakter onoho společenství, jehož počátek a podstata (arché) je zakotvena v Kristu-Veleknězi (hiereos). Důležitou otázkou se jeví i teologie Tradice jako historické paměti a zároveň citlivého rozlišování a posouzení nové situace a nových výzev ve světle Kristova evangelia. Zároveň je třeba vytvořit ovzduší, ve kterém je možné **svobodně a zodpovědně hovořit o všem**, aniž by se kdokoliv musel bát nepříjemné stigmatizace. K atmosféře otevřenosti, důvěry, naslouchání a rozlišování je třeba vést a formovat celý putující lid na všech jeho úrovních (biskupy, kněze i laiky.)